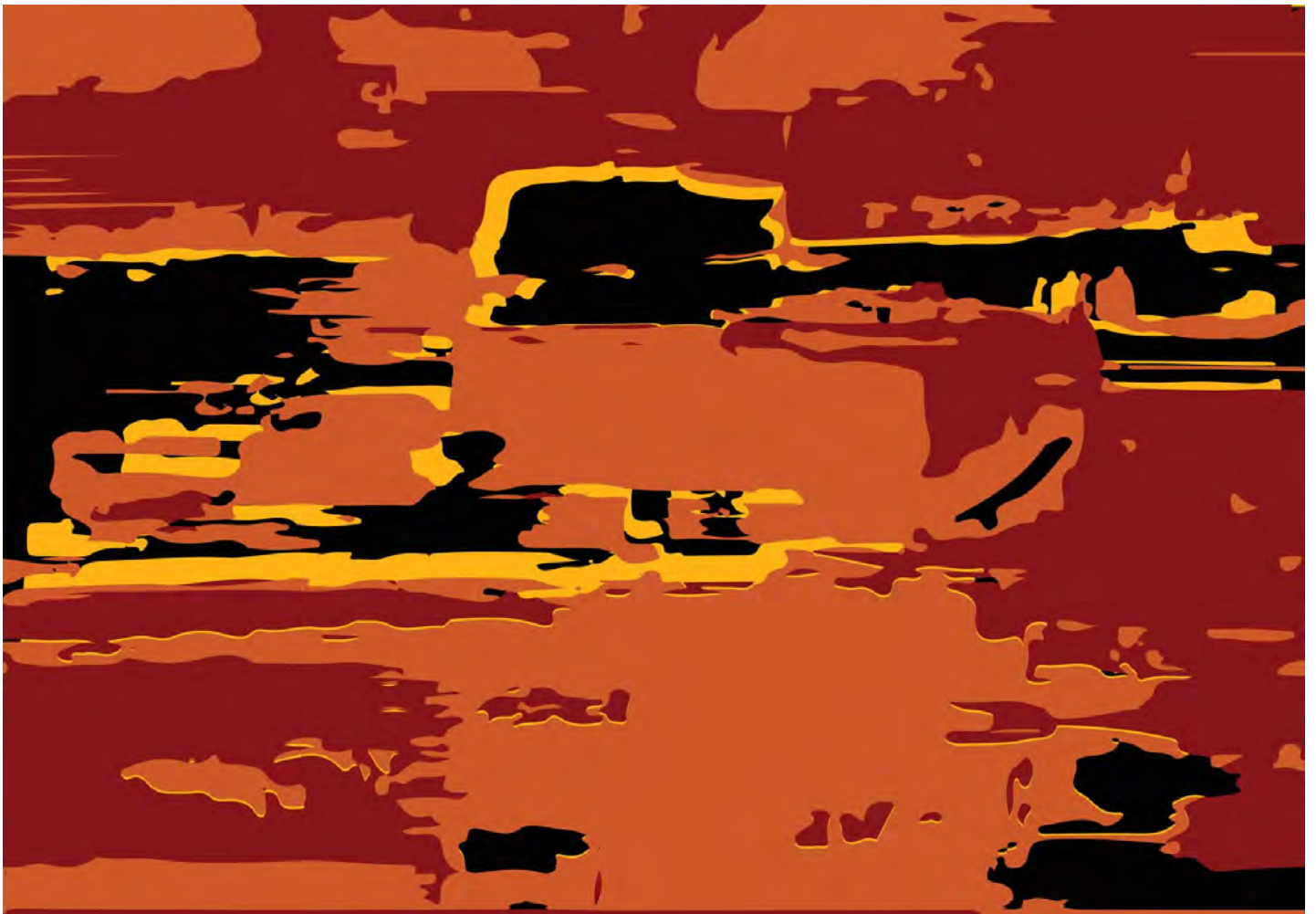


Maczák Orsolya Rita

# CSAPÁSOK

FORDUL A KOCKA

2024-12-03 | FORDUL A KOCKA, NOVELLA



Volt egy kis ösvény, ami íveit behúzva, levelekkel, gallyakkal és korhadt törmeléssel felszórva kanyargott a fák között. Kamaszként rajta sétálva lehetetlen volt elképzelni, hogy látható vagyok olyanoknak, akik szintén mozgásban vannak, de a fák közti távolságokba, dőlésszögekbe, lombjuk növekedési irányába és ringásába titkos szándékokat, emberi viszonyokat láttam bele.

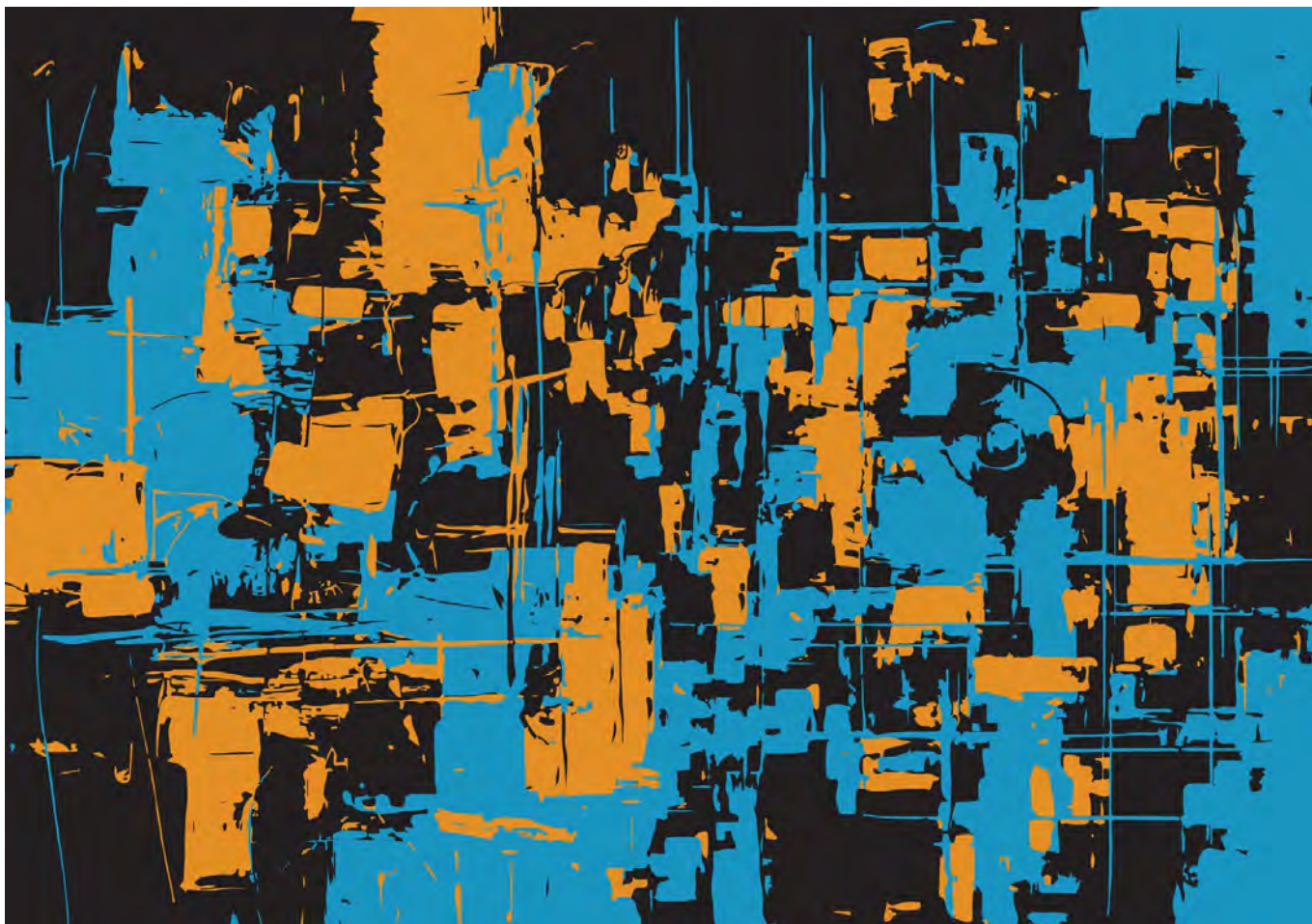
Mázlista, így szólítottak egy időben, és sokáig megmaradt a szó abban a jelentésben, hogy többsoros mondatokat tudok írni a nyaramról egy főleg mindörökre funkcionális analfabétákból álló osztályban, akik közül többen még a gimnázium előtt, mások közvetlenül utána férjhez mennek. A mázli erősen hozzá tartozott a hosszú mondatokhoz, homályosan a bennük foglalt nyárhoz, a nagypapám kertjében szedett cseresznyéhez, de az előttem álló, várhatóan hosszú-hosszú fiatal felnőttkorhoz homályosan nem.

## mindenkinek a szemébe

Ezt nevezem, emelgették vegyesgyümölcsös poharukat a barátaim, és még én se éreztem őszintének a mentegetőzést, hogy ez mondjuk csak a második hely volt, amit

megjelöltem. Mindenkinek a szemébe néztem, aki koccintásra nyújtotta felém a legolcsóbb felest a városban. Kinéztem a kőfalú kocsmá ablakán, és a szembeház napfényes falára vetítettem az eljövendő, ösztöndíjjal kibélelt, Múzeum körúton kávézgatós, könyvtárban magolós, éjszakai járaton józanodós kollégiumi éveket. Ezt nevezték, tehát így kellett lennie.

Az igen, mondták a csoporttársaim, amikor megláttak a pultban, izgatottan járatták körbe a szemüket, meg akarták nézni, hol töltöm a hétvégéket. Hogy nem koncepció a pergő vakolat, csak salétromos a fal, a csaposmosoly alá rejtettem, vegyítve azzal, hogy ebben a városban szinte minden kocsmához járnak fás belsőkertek, az a ritkaság, ahol párna van a székeken, vagy a műbőrrel bevont szivacs nincs kibelevve. Az engem tartalmazó tér, igen, ez.



Jó már neked, huppantak le a kanapémra a gyerekkori barátok, majd a furnérlemez bútorok szálkás széleit tapogatták. Föld alatt vagyok, mondta az egyik, és megforgatta a feje fölötti, karnisra aggatott futókát. Úgy nevettem, mintha legalábbis azt mondanám, ilyen fekvésű lakásban csak közvetlenül az ablak előtt van esélye az életnek, és akár lóg, akár a padlószőnyegen kókad, egy panel 10. emeletén minden növény összes földje természetellenes magasságban van. Elhúzott egy repülő valahol, elképzeltem, hogy a vonuló felhők morajlása. Imbolygó Gorgó-fej árnyéka vetült a lábamra. Márjő.

Nem semmi, nézett utánam egy fiú, mikor könyvekkel megpakolva botladoztam egyik emeletről a másikra. Az olvasmányaimról szeretett volna beszélgetni, az ő szemében a fiatalok könyvekről csak szabad- és nem munkaidőben, tartalomról és nem állapotról, fejezetekről, és nem darabszámról gondolkoznak. Megköszöntem a figyelmet, és hallgattam, mert amit mesélhettem, tudtam, arról jobb. Egy külvárosi könyvtárban összegyűlt fölösleges tudás felszámolójaként kaptam a bérem, és én is

igyekeztem nem gondolni rá, mi lesz a könyvekkel, amiket nem kerestek az elmúlt 5 évben, amik a *selejt* feliratú cédulákkal együtt érkeztek a liftben, hogyan recseg a százéves könyvek papírja. A telefonszámomat már a főnökömtől kérte el. Semmi, nem.

## látni lehet

Azért az elég komoly, hőkölt vissza a barátom szem elől tévesztve az ösvényt. Hiába bizonygattam, hogy ott van, csak látni nem lehet, mert az erdő elborította, azt felelte, az ösvény kizárólag attól van, hogy látni lehet, és vissza kellett fordulni arra, ahol egy vastagabb turistaútvonalba csatlakozott be. Mire visszaértünk a szüleim házához, már annyira fáradt volt, hogy sem a barátaimmal a városban a gimis évekről, se a szüleimmel a gyerekkoromról beszélni nem volt ereje. A házban mindenki úgy aludt el, hogy komoly, azért.

Nem rossz, csapkodták nevetve a vőlegényem hátát a barátai a bemutatkozó kocsmázáson, szinte hajszálpontosan úgy, mint az enyéme az anyósom esküvői beszédének azon a pontján, ahol elárulta, mindig mondogatta a fiának, hogy feleségül, ha talál arra hajlandót, vidéki lányt vegyen. Két sorban ültek a barátok és kettőben a család, humánus szaporítótelepnek tűnt a pajta, ahova a kifinomult ízlések metszetében az ünnep szerveztetett. A férjem rokonai kopott barokk és biedermeier bútorokat pakoltattak a kertbe, még szőnyeg is volt az egyik díszletben. Elfelejtettem fuvart intézni, így éjfélkor a kert végében öltöztem át a menyecskeruhámba. A rossz, az nem ez.



Milyen szerencsés vagy, sóhajtották a konyhaablakból a Parlamenttel megspékelt látképet néző barátaim, a szerencse jelentésmezejébe tartozott, hogy a modern, libernyák férj főz, méghozzá helyettem, de az is, hogy a házassággal én jártam jobban, mondhatni, jókor voltam jó helyen. Szerencsésnek lenni fontos, amikor nincs más fontos, úgyhogy bólogattam, ahogy a pulton végigjártam a tekintetem, és még jóízűen nevetve se meséltem el, hogy a férjem 9 év után megkérdezte, hol tartom a mosogatószert. Ahogy azt sem, hogy nincs a dolgozószobámnak ajtaja, de majd lesz, ha az ablak elé, az íróasztalom helyére rácsos ágy kerül. Ha Isten is úgy akarja. Meg a milyen egy szerencse.

Amikor a nagykörúton halad velem a villamos, és a babakocsi fogantyúját szorongatva nehezen is, de az ablakon túl sikerül egy pontra fókuszálni, és az a fókuszpont egy-egy ritkán felbukkanó fát élesít ki, azt mondom, betűkkel illusztrálva a fejemben, hogy fa. Amikor valaki besétál a képbe, a betűk lepotyognak, és lesütöm a szemem.